

foraarsaget Branden, idet man vel har ment, at da der ikke forelæa noget som helst andet, som man kunde tænke sig som Aarsagen, var Beviset dermed ført for, at det var en Gnist fra Lokomotivet, der havde foraarsaget Branden. Men under disse Omstændigheder er det lidt haardt, forekommer det mig, for Jernbaneselskabet, at der paahviler det en Bevisbyrde for, at det har iagttaget den fornødne Agtpaa-givenhed, og at Faren ikke kunde have været afværget. Jeg synes netop, disse Udtryk i Loven logisk forudsætter, at der ved Domfældelsen burde være anført Omstændigheder, som tydede paa, at Jernbaneselskabet ikke havde iagttaget den fornødne Forsigtighed. Dette er imidlertid ikke Tilfældet her; man gaar ganske simpelt ud fra, at det er en Gnist fra Lokomotivet, som har foraarsaget Branden, og saa anstiller man ikke videre Betragtninger derover.

I denne Forbindelse bemærkede det ærede Medlem, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Betingelserne for Erstatningsansvar foreligger, bør overlades til Domstolene og ikke til et ministerielt Regulativ. Det ærede Medlem fremhævede med Rette, at ministerielle Regulativer som alt Menneskeværk er fejlbarlige og maaske ikke til enhver Tid tager ethvert Hensyn, som burde være taget, men jeg synes ikke, at der paa et saadant Omraade som det foreliggende er nogen Grund til at have mindre Tillid til et ministerielt Regulativs Afvejelse af, hvad der bør foretages, end til en Domstols. En Domstol har i Virkeligheden slet ikke andre Midler til at afgøre, hvad der bør foretages eller burde have været foretaget, end et Ministerium har. I de fleste Tilfælde kan Domstolen jo i Virkeligheden kun forhøre sig hos Folk, som har Forstand paa de Ting, lige saa vel som et Ministerium kan det, og saa tror jeg endda overhovedet, at dette som Regel ikke vil blive gjort ved Domstolene, men at man ved en Domsafsigelse som Regel henholder sig til de skriftlige Dokumenter om Sagen. Jeg synes saaledes ikke, der er nogen Grund til ikke at henvise netop dette Spørgsmaal til et ministerielt Regulativ lige saa godt som til Domstolene.

Det ærede Medlem siger: Kan Jernbaneselskabet ikke bære Risikoen, hvorledes skulde da den private kunne gøre det? Ja, her synes jeg netop, Forskellen mellem det juridiske og det praktiske Ræsonnement kommer frem. Nej, den enkelte private vil ikke kunne bære Risikoen, medmindre han har forsikret, men da han har

forsikret, vil han ad denne praktiske Vej kunne bære en Risiko, som han ellers ikke vilde kunne bære. Og Forholdet er jo netop det, at en saadan Ildebrand vil kunne ramme et Jernbaneselskab paa en ganske anderledes frygtelig Maade, end den vil kunne ramme et Forsikringsselskab.

Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Hey) siger, at der ikke er ført Bevis for, at den Skade, der kan indtræde, ikke kan bæres af Jernbaneselskaberne. Nej, heldigvis har dette Bevis endnu ikke foreligget, men det kan jo komme til at foreligge, hvad Dag det skal være. Der er jo teoretisk set intet som helst til Hinder for, at en By som Svendborg kan brænde af fuldstændig som Følge af en Gnist fra et Lokomotiv, og saa vil det ærede Medlem sikkert indrømme mig, at man staar overfor en Risiko, som vedkommende Jernbaneselskab ikke vil kunne bære. Noget helt andet er det derimod, hvis det er Forsikringsselskaberne, som har Risikoen. Forsikringsselskaberne er jo ikke blot indrettede paa at bære Risiko gennem deres Præmieberegning, men ogsaa gennem deres Genforsikring, saaledes at selv en meget stor Risiko altid vil blive fordelt i saa stor Udstrækning, at den virkelig kan bæres. I den Indrømmelse, som fra min Side er gjort ved denne Skelnen mellem Ting, som kan gøres til Genstand for Forsikring, og Ting, som ikke kan det, ser det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) en Indrømmelse til hans Standpunkt. Jeg maa sige, det er en Bestræbelse for at imødekomme det ærede Medlems Standpunkt, saaledes at vi kan naa til Enighed om en praktisk Ordning af denne Sag. Men naar det ærede Medlem derefter siger, at Bevisbyrden paahviler mig for, at Jernbaneselskaberne bør være fri for Risikoen ved Skade paa Bygninger og Løsøre, medens de ikke skal have nogen Risiko ved Skade paa Marker, Plantager og Heder, saa har jeg ganske vist kun meget ringe Bevis at anføre, men det ligger i dette Forhold mellem den private og Forsikringsselskabet og Forsikringsselskabets Maade at beregne sine Præmier paa. Nu vil jeg gerne gøre den Indrømmelse til det ærede Medlem, at Juristerne selvfølgelig mener i deres Betragtning at have taget alle Hensyn, ogsaa de praktiske. Jeg tror imidlertid, at netop de Betragtninger, det ærede Medlem anstillede over den praktiske Side af Sagen, hvorledes Forsikringspræmien beregnes, viser, at han ikke har faaet alle Hensyn med. Det ærede Medlem siger, at i Forsikringspræmien er der taget Hensyn til, dels om der er en